

EMINA

Z koupele když včera s poledním chladem
vracel jsem se domů imamovým sadem,
Eminu jsem spatřil v zeleném jak ve stínu
v ruce ibrik držic stojí u jasminu.

Och té krásy její! Přisahám Bohu mému,
Sultán by jí mohl vzít do harému!
Což teprve když kráčí a se v plecích chvěje,
talisman mi Hodžův víc už nepospěje.

„Selam“ pozdravil jsem, Těžká věru, kledba,
Emína však krásná hlasu mého nedbá!
Stříbrný ten ibrik v studni naplnila,
aby růže v sadě na noc pokropila.

Z větví vítr zavál a po plecích vlnadných
vrkoše jí rozpleť do pramenů ladných.
Zavoněly vlasy hyacint jak v trávě,
a mně se v tu chvíli zatošilo v hlavě.

Klopýd jsem málem, ale u Allaha,
Emína mi nechce dopřát lásky blaha.
Jenom pohled jeden vrhla na mne mračný,
nedbá, ukrutnice, že jsem jí tak lačný!

Emina

Sinoć, kad se vratih iz topla hamama,
Prođoh pokraj bašte staroga Imama;
Kad, tamo, u bašti, u hladu jasmína,
S ibrikom u ruci stajaše Emina.

Ja, kakva je pusta! Tako mi imana.
Stid je ne bi bilo da je kod sltana!
Pa još kada šeće i plećima kreće ! ....
... Ni hodžin mi zapis više pomoć neće! ...

Ja joj nazvah selam. Al' moga mi dina,
Ne šće ni čuje lijepa Emina!
No u srebren ibrik zahitila vode,
Pa po bašti đule zalivši ode.

S grana vjetar duhnu, pa niz pleći puste.
Rasplete joj one pletenice guste!
Zamirisa kosa ko zumbuli plavi,
A meni se krenu bururet u glavi! ...

Malo ne posnuh, mojega mi dina,
No meni ne dođe lijepa Emina.
Samo me je jednom pogledala mrko,
Niti haje, alčak, što za njome crko' ....